

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.07.1965, sp. zn. 7 Co 213/65, ECLI:CZ:KSUL:1965:7.CO.213.1965.1

Číslo: 77/1965

Právní věta: Podání opravného prostředku do rozhodnutí, jímž bylo vysloveno omezení způsobilosti k právním úkonům, je oprávněna i osoba, o jejíž způsobilosti k právním úkonům bylo rozhodnuto.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 20.07.1965

Spisová značka: 7 Co 213/65

Číslo rozhodnutí: 77

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Omezení způsobilosti k právním úkonům, Řízení před soudem, Způsobilost k právním úkonům

Předpisy: 99/1963 Sb. § 187
§ 189

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 77/1965 sb. rozh.

Podání opravného prostředku do rozhodnutí, jímž bylo vysloveno omezení způsobilosti k právním úkonům, je oprávněna i osoba, o jejíž způsobilosti k právním úkonům bylo rozhodnuto.

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. července 1965, [7 Co 213/65](#).)

Okresní soud v Chomutově vyslovil omezení způsobilosti J. S. k právním úkonům potud, že J. S. není nadále způsobilý a oprávněný obstarávat si své záležitosti ve styku se státními orgány a společenskými organizacemi, a rozhodl, že tyto úkony bude za něho obstarávat opatrovník, který mu bude po právní moci rozsudku ustanoven. Do tohoto rozsudku podal J. S. odvolání.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Především jde o to, zda J. S. je vůbec oprávněn k podání opravného prostředku.

Podle ustanovení § 187 odst. 1 o. s. ř. ustanoví totiž předseda senátu pro řízení opatrovníka tomu, o

jehož způsobilost právním úkonům jde. Protože opatrovník je zástupcem procesně nezpůsobilého účastníka, ustanoveným na základě soudního rozhodnutí (§ § 29 a násl. o. s. ř.), je nepochybné, že takto ustanovený opatrovník je oprávněn ke všem procesním úkonům, včetně podání opravného prostředku (§ 31 odst. 1 o. s. ř.).

Z toho by se zdál plynouti závěr, že opatrovník ustanovený podle § 187 odst. 1 o. s. ř. je výlučně oprávněn jednat za účastníka a že i soudní písemnosti mají být doručovány toliko opatrovníku (§ 49 odst. 1 o. s. ř.).

Takovýto závěr je ovšem zřejmě mylný, neboť z ustanovení § 189 odst. 2 o. s. ř. plyne, že zákon právě předpokládá doručování rozhodnutí o způsobilosti k právním úkonům do rukou účastníka, jehož se týká. Vzhledem k tomu, že ustanovení opatrovníka pro řízení o způsobilosti k právním úkonům je nyní podle výslovného předpisu § 187 odst. 1 o. s. ř. obligatorní (a nikoliv jen fakultativní jak stanovil dosud platný § 284 odst. 2 o. s. ř. z roku 1950) nemohl by totiž nikdy nastat případ, kdy by bylo možno doručovat rozhodnutí o způsobilosti k právním úkonům přímo účastníku a nemohl by tedy být splněn předpoklad pro použití ustanovení § 189 odst. 2 o. s. ř.

Z toho nelze tedy vyvodit nic jiného, než že i k podání opravného prostředku je oprávněn i ten, o jehož způsobilosti k právním úkonům bylo rozhodnuto.

Odvolání však není důvodné.

Soud prvního stupně zjistil zcela spolehlivě skutkový stav a právem se opřel o posudek znalce MUDr. K. T., odborného lékaře psychiatra. Posouzení zdravotního stavu může být spolehlivě provedeno jen znalcem odborníkem, a to se v souzené věci také skutečně stalo. Není proto také důvodu, aby řízení bylo doplňováno ještě dalšími důkazy, jak odvolatel navrhuje, protože laické posudky a názory neodborníka o tom, zda odvolatel je, či není zdravý, by nemohly být podkladem pro soudní rozhodnutí. Ostatně posudek MUDr. K. T. je v souladu i s předchozím posudkem MUDr. M. B., primářky psychiatrického oddělení krajské nemocnice v Ú.

Nutno zdůraznit, že soud přikročil k omezení způsobilosti odvolatele až tehdy, když jeho jednání začalo bezdůvodně a neúměrně zatěžovat státní orgány a když neopodstatněnost jeho obviňování různých osob byla bezpečně prokázána.

Protože soud prvního stupně omezil způsobilost odvolatele k právním úkonům jen v nejnútnejší míře postačující ještě k tomu, aby bylo dosaženo žádoucího účelu, totiž aby nebyly zatěžovány státní orgány a společenské organizace zbytečnou činností na úkor úkolů důležitějších, jeví se opatření soudu prvního stupně jako zcela přiměřené, odpovídající jak skutkovému stavu, tak i zákonu.